

[Jens Møller]

ud til hinanden, hvor meget vi havde råd til at forbruge herhjemme, sådan at man havde en ramme, man kunne operere inden for. Det ville have kunnet danne baggrund – sammen med andre ændringer, som jeg ikke skal komme ind på i enkeltheder her – for det, som vi kunne have kaldt en solidarisk indkomspolitik, for det er jo det, der har været galt ved vores indkomspolitik herhjemme: den har ikke været solidarisk. Der er grupper – og jeg tænker ikke bare på arbejdere, men i det hele taget – der ikke har villet acceptere denne indkomspolitik, den nødvendige tilbageholdenhed, og har sørget for at få større indkomststigninger end andre, og det har slået grunden væk under den nødvendige indkomspolitik. Det har givet lønglidning, og det har givet spekulation på mange områder, så vi har fået ødelagt det, der var så helt nødvendigt.

Eller jeg kan nævne vores andet forslag, som vi jo har haft fremme et par gange, om en forbedret dyrtidsregulering, hvor dyrtidsportionernes størrelse bliver afpasset efter vores velstand, efter, om det går godt for os eller det går mindre godt for os. Disse to ting tilsammen ville have kunnet sikret, at lønmodtagerne i dette land kunne få en real-lønsfremgang, efterhånden som der var basis for det, i stedet for bare at få en større pengeløn, som der ikke er noget som helst ved, fordi der ikke er værdier bag ved den. Det betyder kun inflation og pengeforringelse.

Men i stedet for at lytte til disse tanker har man lyttet til LO og de grupper, der ligger deromkring, de venstreorienterede osv. Det ser ud, som om det for LO er det ene afgørende, at man får nogle flere penge i lønningsposen. Vi har jo set det gang på gang. Vi har set, hvordan man har tilbudt skattelettelser i stedet for lønstigninger, noget, der ville give lønmodtagerne helt anderledes reallønsstigninger, men det har man sagt nej tak til. Man kan ikke undgå at få en grim mistanke om, at det for LO ikke er det vigtigste, hvordan det går lønmodtagerne. Det vigtigste er ikke, at arbejderne får det bedre, eller at landet får det bedre. Nej, det vigtigste er, at man kan opvise resultater. Man er sådan set kun interesseret i forbedringer, hvis man kan påvise, at det er LO, der har skaffet lønmodtagerne disse forbedringer.

Når man læser historien, så støder man på et parallelt tilfælde tilbage i tiden, dengang da krige var mindre ting, end de er i dag. Da opdagede man, at generalerne ofte var interesseret i at få en lille rask krig, for det skulle de bruge for at bevise, at de var noget til, at man havde brug for de samme generaler. Man får et stærkt indtryk af, at de ledende inden for LO og andre fagforbund ofte arbejder ud fra samme tankegang. Det vigtigste er ikke, at lønmodtagerne får det godt, ikke at Danmark får det godt, men organisationernes eksistens i sig selv, organisationernes magt og måske også – lad mig sige det ganske stille – nogle gode, vellønnede stillinger til en hr. Nielsen og andre fremtrædende folk.

Disse tanker understreges ganske stærkt, når man en gang imellem ser en afgået fagforeningsformand udtale sig i fjernsynet. Så opdager man, at når de først går af som formænd, så bliver de normalt betydelig mere fornuftige, end de var, da de stod som formænd.

Man lyttede altså til disse tanker og gik med til lønstigninger, til lønglidning, sørgede ikke for virkelig at sætte ind over for de ting, der underminerede vores indkomspolitik. Og hvad sker der så? Der sker nøjagtig det, som jeg forudsagde sidste efterår, nemlig at regeringen er tvunget til at inddrage disse penge igen. Og det er det, der sker nu – dem af dem, der er tilbage, i hvert fald. En del af dem er jo allerede forsvundet til stigende skatter og til stigende priser, og nu inddrager man så resten. Sådan er det. Men det er bare mærkeligt, at man ikke efterhånden kan forstå, at der er ingen glæde ved at få nogle flere penge, hvis de straks bliver taget fra én igen, og hvis de bare fører til inflation og større arbejdsløshed.

Vi hørte et eksempel på det igen her for et øjeblik siden, hvor repræsentanten for kommunisterne stod og sagde, at lønarbejderne bare skulle sende regningen videre til arbejdsgiverne. Ja men ved man da ikke, at arbejdsgiverne ikke har nogen guldmine at grave af? Hvis de skal betale større lønninger, så skal det lægges på priserne, og så bliver det de samme lønmodtagere, der kommer til at betale det. Hvad glæde har de så af de lønstigninger? Hvis de kan købe nogle importerede varer, som er billigere, fordi de er produceret til meget lave lønninger ude i ver-